

Kız ve Küçük Yarasa

Aysel Banu YAVUZAL

Kız ve Küçük Yarasa

Aysel Banu YAVUZAL

Mia çevresindeki dünyayı keşfetmeyi çok severdi. Sıcak kahverengi bir teni, iki topuz yapılmış kıvrıkcık siyah saçları ve aralıklı dişleriyle gülen bir gülümsemesi vardı. Yeşil yaprak desenli hardal sarısı tişörtü, sevdiği ormanla uyum içindeydi. Her gün okuldan sonra defterini bez çantasına koyar, evinin yakınındaki patikalarda dolaşır; kuşları, böcekleri ve kıpırdayan her şeyi izlerdi.

Sıcak bir akşam, Mia büyük bir incir ağacının altında oturmuş, defterine yazıyordu. Birden minik bir yaratık pırpır ederek aşağı indi ve alçak bir dala kondu. Kızıl kahverengi yumuşak tüyleri ve kocaman yuvarlak kehribar gözleri olan küçük bir yarasaydı. Minik ayaklarında sulu bir incir tutuyordu. Mia şaşkınlıkla nefesini tuttu. "Merhaba, küçük yarasa," diye fısıldadı. "Burada ne yapıyorsun?"

Yarasa inciri mutlulukla kemirdi, minik pembe burnundan suyu damlıyordu. Mia onu hayranlıkla izledi. Bitirdiğinde tohumları aşağıdaki toprağa düşürdü. Sonra başka bir meyve bulmak için pırpır edip uçtu. Mia defterine yazdı: "Yarasa meyve yer, tohumları düşürür." Bu tohumların nereye gideceğini ve sonra neler olacağını merak etti.

Ertesi akşam Mia incir ağacına geri döndü. Küçük yarasa yine oradaydı, başka bir meyve yiyordu. Bu kez Mia bir şey fark etti. Yemekten sonra yarasa uzağa uçtu ve ağzından minik bir tohum düştü. Tohum, bir derenin yakınındaki yumuşak toprağa kondu. "Tohum ekiyor!" diye fısıldadı Mia. "Ama nasıl?"

Mia ertesi gün yarasanın uçuş yolunu takip etti. Hiç beklenmedik yerlerde, ana ağaçlardan çok uzakta filizlenen küçük fideler buldu. Her noktayı defterine çizdi. "Yarasa tohumları ormanın her yerine düşürüyor olmalı," diye anladı. "Yeni bitkilerin büyümesine yardım ediyor!" Koyu kahverengi gözleri heyecanla parladı.

Okulda Mia, öğretmeni Bayan Lily'ye küçük yarasadan bahsetti. Bayan Lily yuvarlak gözlüklerini düzeltti ve gülümsedi. "Yarasalar harika tohum yayıcılarıdır," dedi. "Meyve yerler ve tohumları uzağa taşırlar. Bu da ormanların büyümesine yardımcı olur." Mia çok şaşırdı. Bunu herkesin bilmesini istiyordu. "Bir sergi hazırlayabilir miyim?" diye sordu. Bayan Lily başını salladı. "Ne harika bir fikir!"

Mia'nın en iyi arkadaşı Theo ilk başta emin değildi. "Yarasalar biraz ürkütücü," dedi, kum sarısı saçlarını gözlerinden iterek. Mia başını salladı. "Hayır, onlar yardımcı!" Ona defterindeki çizimleri gösterdi. Theo'nun mavi gözleri kocaman açıldı. "Gerçekten mi? Ağaç mı ekiyorlar?" Mia sırıttı. "Evet! Ve ben bunu herkese göstereceğim."

Mia ve Theo malzemeleri topladı: karton, boya, keçeli kalem ve dallar. Ters asılı bir yarasanın olduğu büyük bir ağaç yaptılar. Ayaklarında incir tutan minik bir yarasa uçarken boyadılar. Kilden tohumlar yapıp noktalı bir yol boyunca yerleştirdiler. "Bu, tohumların nasıl yolculuk ettiğini gösteriyor," diye açıkladı Mia. Theo kil tohumları düzenlemeye yardım etti. "Bu gerçekten havalıymış," diye itiraf etti.

Bayan Lily, Mia'ya tişörtüne takması için küçük bir yarasa iğnesi verdi. "Sen gerçek bir yarasa elçisisin," dedi. Mia'nın yüzü aydınlandı. Sergiyi Theo'ya anlatmayı pratik yaptı. "Yarasa meyveyi yer, sonra uçar ve tohumları düşürür. Yeni bitkiler büyür!" Theo başını salladı. "Yani yarasalar bahçıvan gibi mi?" Mia güldü. "Aynen! Gecenin küçük bahçıvanları!"

Sergi günü geldi. Mia projesini okul koridoruna kurdu. "Yarasalar: Doğanın Yardımcıları" yazan bir tabela astı. Defterindeki çizimleri maketin yanına koydu. Theo yanında durdu, yardıma hazırdı. "Sence insanlar anlayacak mı?" diye sordu. Mia gülümsedi. "Anlayacaklar. Çünkü onlara göstereceğiz."

İlk çocuklar durup bakmaya başladı. "Yarasalar ormanların büyümesine yardım mı ediyor?" diye sordu bir kız. Mia başını salladı. "Evet! Meyve yerler ve tohumları uzağa düşürürler. Yeni ağaçlar böyle başlar." Theo kil tohumları işaret etti. "Görüyor musunuz? Tohumlar yarasanın karnında yolculuk eder ya da ağzından düşer." Çocuklar şaşkın göründü. "Bunu bilmiyordum!" dedi bir erkek çocuk. Mia gurur duydu.

Daha çok arkadaş toplandı. Mia yarasaların doğa için ne kadar önemli olduğunu anlattı. "Küçük hayvanlar bile büyük işler yapar," dedi. "Yarasalar minik bahçıvanlar gibidir. Ormanın her yerinde bitkilerin büyümesine yardım ederler." Theo ekledi: "Ve hiç de korkutucu değiller. Yardımcılar!" Çocuklar başlarını salladı ve gülümsedi. Bazıları kendi yarasa sergilerini yapıp yapamayacaklarını bile sordu.

Günün sonunda Mia'nın sergisi herkese yeni bir şey öğretmişti. Bayan Lily yanına geldi ve Mia'ya sarıldı. "Harika bir iş çıkardın," dedi. "Yarasaların dünyamıza nasıl yardım ettiğini herkesin anlamasına yardımcı oldun." Mia yarasa iğnesine baktı ve gülümsedi. Mutlu ve gururluydu. Önemli bir şeyi paylaşmıştı.

O akşam Mia incir ağacına yine gitti. Küçük yarasa oradaydı, bir incir yiyordu. Mia fısıldadı: "Teşekkürler, küçük yarasa. Ormanın büyümesine yardım ediyorsun ve artık herkes biliyor." Yarasa kocaman kehribar gözleriyle ona baktı, sonra pırpır edip uçtu ve bir tohum düşürdü. Mia tohumun düşüşünü izledi ve gülümsedi. Yeni bir ağacın büyüyeceğini biliyordu.

Mia ormanı ziyaret etmeye ve defterine yazmaya devam etti. Yarasaların, tohumların ve fidelerin resimlerini çizdi. Hikâyelerini dinlemek isteyen herkesle paylaştı. "Yarasalar bizim dostlarımız," dedi sınıf arkadaşlarına. "Her gece doğaya yardım ederler." Ve o günden sonra Mia, yarasaları seven ve herkesin onların ne kadar özel olduğunu görmesine yardım eden kız olarak tanındı.

Mia, en küçük canlıların bile büyük bir fark yaratabileceğini öğrendi. Yarasalar tohumları yayar ve ormanların büyümesine yardım eder; Mia da bilgiyi yaydı ve arkadaşlarının anlamasına yardım etti. Tıpkı küçük yarasa gibi bir yardımcı olmaktan gurur duydu. Ve her akşam gökyüzünde uçan bir yarasa gördüğünde gülümsedi ve fısıldadı: "Dünyamıza yardım ettiğin için teşekkürler."